

Ludmila Fejtová

Narodila jsem se v nádherné poválečné době, jak všichni věřili, do hlubokého míru 12. května roku 1945. V prostředí, ve kterém se to málokterému dítěti nyní povede. Jsem poslední dítě, které se narodilo v našem mlýně v krásném koutě Vysočiny, v obci Kunemil nedaleko Světlé nad Sázavou. Jinak je to samota, i nyní obklopená lesy ze všech stran a ve společnosti moudré babičky v

prostředí dvora hospodářského za asistence zvířat všeho druhu, počínaje drůbeží přes ovečky, krávy a konče párem hnědých koní. Do školy na I. stupeň jsem chodila do Kunemile. Škola jednotřídka, kde se učily děti od třídy první po pátou. Jeden pan učitel to zvládl všechno, nebyl to problém. Asi to zvládl dobře, když jsme přišly na II. stupeň do Světlé, nebyly jsme hloupější než ostatní spolužáci. Potom jsem prodělala takovou mezihru mezi vzděláváním, rok jsem musela navštěvovat učňovskou školu zemědělskou. Bylo to rozhodnutí tehdejší vládnoucí Komunistické strany, ne moje ani mé rodiny. Ale bylo to tak normální. Další vzdělávání pokračovalo studiem Střední zemědělské školy obor ekonomie zemědělství v Pelhřimově. Znáám bydlení na internátě s radostmi i starostmi. Ale ráda na tu dobu vzpomínám. Po maturitě jsem našla, nebo mi bylo nabídnuto, místo účetní v malé vesničce Slavníč u Herálce. Jela jsem se tam podívat 3. srpna 1964 a ejhle, on se tu vyskytl předseda zmíněného družstva, též dosazený zemědělskou správou! Přišel měsíc přede mnou, láska oboustranná a na první pohled. Svatba předsedy a účetní se konala 20. února 1965, v Praze u sv. Ludmily. 9. září 1965 jsem vklouzla do další role, role maminky. A jak tak život běžel a dějiny se děly, odešel manžel ze zemědělství do zdravotnictví a začal stavět byt v Havlíčkově Brodě. Stěhovali jsme se v roce 1972. Kluci chodili do školy v Brodě, já zůstala věrná kancelářské práci. Můj pracovní titul byl dlouhý: referent ve zdravotnictví pro stravovací provoz. Později jsem přesídlila na zubní oddělení, odkud jsem po 25 letech odešla do důchodu. Role mámy postupně skončila, jak šel život, přišly děti, které na mě dodnes volají „babi“! Manžela jsem pohřbila po 40 letech manželství. S léty přibývají vzpomínky, nemoci, ale život pádí dál! Krásné chvíle v životě střídají ty horší, ale takový je život a ten se musí žít.